A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2016. június 9.*

„Fellebbezés — EK 81. cikk — Kartellek — Az útépítési bitumen spanyol piaca — A piac felosztása és az árak összehangolása — A kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló közlemény (2002) — A 23. pont b) alpontjának utolsó bekezdése — Részleges bírságmentesség — Az Európai Bizottság előtt korábban ismeretlen tényekre vonatkozó bizonyítékok”

A C-617/13. P. sz. ügyben,

a **Repsol Lubricantes y Especialidades SA**, korábban Repsol Lubricantes YPF y Especialidades SA (székhelye: Madrid [Spanyolország]),

a **Repsol Petróleo SA** (székhelye: Madrid),

a **Repsol SA** (székhelye: Madrid)

(képviselik őket: L. Ortiz Blanco, J. Buendía Sierra, M. Muñoz de Juan, A. Givaja Sanz és A. Lamadrid de Pablo abogados)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2013. november 27-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: C. Urraca Caviedes és F. Castillo de la Torre, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: T. von Danwitz, a negyedik tanács elnöke, az ötödik tanács elnökeként eljárva, K. Lenaerts, a Bíróság elnöke, az ötödik tanács bírájaként eljárva, D. Šváby (előadó), A. Rosas és C. Vajda bírák,

főtanácsnok: N. Jääskinen,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. április 15-i tárgyalásra,

* * Az eljárás nyelve: spanyol.

a főtanácsnok indítványának a 2015. július 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

**Ítéletet**

1 Fellebbezésükkel a Repsol Lubricantes y Especialidades SA, korábban Repsol Lubricantes YPF y Especialidades SA (a továbbiakban: RPA/Rylesa), a Repsol Petróleo és a Repsol SA az Európai Unió Törvényszéke 2013. szeptember 16-i CEPSA kontra Bizottság ítéletének (T-496/07, EU:T:2013:464; a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kérik, amely ítélettel a Törvényszék elutasította az [EK 81. cikk] alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/38.710 – „spanyol bitumen”-ügy) 2007. október 3-án hozott C(2007) 4441 végleges bizottsági határozat (a továbbiakban: vitatott határozat) megsemmisítése, illetve másodlagosan a velük szemben kiszabott bírság csökkentése iránti keresetét.

## Jogi háttér

*Az 1/2003/EK rendelet*

2 Az [EK 81. cikkben] és [EK 82. cikkben] meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) „Bírságok” című 23. cikkének (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „a bírság mértékének meghatározásakor tekintetbe kell venni mind a jogsértés súlyát, mind annak időtartamát”.

3 Az 1/2003 rendelet 31. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A Bíróság korlátlan jogkörrel rendelkezik az olyan határozatok felülvizsgálatára, amelyekben a Bizottság bírságot vagy kényszerítő bírságot határozott meg. A Bíróság törölheti, csökkentheti vagy növelheti a kiszabott bírság vagy kényszerítő bírság összegét.”

*Az 1998. évi iránymutatás*

4 A „17. rendelet 15. cikkének (2) bekezdése és az [ESZAK] 65. cikkének (5) bekezdése alapján kiszabott bírság megállapításának módszeréről szóló iránymutatás” című bizottsági közlemény (HL 1998. C 9., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 171. o.; a továbbiakban: az 1998. évi iránymutatás) 1. pontja szerint „[a]z alapösszeget a jogsértés súlyosságával [helyesen: a bírság alapösszegét a jogsértés súlyával] és időtartamával összhangban határozzák meg, amelyek [az EK 81. cikk és az EK 82. cikk végrehajtásáról szóló, 1962. február 6-i] 17. [első tanácsi] rendelet [HL 1962. 13., 204. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 3. o.] 15. cikkének (2) bekezdésében említett kizárólagos feltételek”.

5 A jogsértés súlyát illetően az 1998. évi iránymutatás 1. pontjának A. alpontja azt írja elő, hogy a jogsértés súlyának megállapításánál figyelembe kell venni a jogsértés jellegét, a piacra gyakorolt tényleges hatását, ha ez a hatás mérhető, valamint az érintett földrajzi piac méretét. E rendelkezés értelmében a jogsértéseket három kategóriába kell sorolni: enyhe jogsértés, súlyos jogsértés és különösen súlyos jogsértés.

6 Az 1998. évi iránymutatás értelmében különösen súlyos jogsértéseknek elsősorban az olyan horizontális korlátozások minősülnek, mint az „árkartell” vagy a piacfelosztó kvóták alkalmazása. Az e jogsértések esetén kiszabható bírság alapösszege „20 millió euró felett” helyezkedik el.

*A 2002. évi engedékenységi közlemény*

7 A kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL 2002. C 45., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 155. o.; a továbbiakban: 2002. évi engedékenységi közlemény) meghatározza azon feltételeket, amelyek teljesülése esetén a Bizottsággal kartellügyben folytatott vizsgálat során együttműködő vállalkozások mentesülhetnek az általuk egyébként megfizetendő bírság alól, illetve bírságcsökkentésben részesülhetnek.

8 Ezen közlemény 7. pontja a következőket mondja ki:

„[E]gy vagy több vállalkozás együttműködése indokolttá teheti, hogy a Bizottság csökkentse a bírságot. A bírság csökkentésének tükröznie kell a vállalkozásnak a jogsértés Bizottság által történő megállapításához való tényleges hozzájárulásának minőségét és időzítését. A csökkentéseket azokra a vállalkozásokra kell korlátozni, amelyek olyan bizonyítékot szolgáltatnak a Bizottság számára, amely jelentős többletértéket képvisel a Bizottságnak már rendelkezésére álló bizonyítékok értékéhez képest.”

9 Az említett közleménynek „A bírság csökkentése” című B. címében található 21. és 23. pont szerint:

„21. Annak érdekében, hogy a csökkentésre jogosultságot szerezzen, a vállalkozásnak a Bizottság rendelkezésére kell bocsátania a feltehető jogsértésre vonatkozó olyan bizonyítékait, amelyek jelentős hozzáadott értéket képviselnek a Bizottságnak már rendelkezésére álló bizonyítékok értékéhez képest, és véget kell vetnie a feltehető jogsértésben való részvételének nem később, mint a bizonyíték benyújtása időpontjában.

[...]

23. A Bizottság a közigazgatási eljárás végén elfogadott végső határozatban eldönti a következőket:
a) a vállalkozás által szolgáltatott bizonyíték jelentős hozzáadott értéket képviselt-e az egyidejűleg a Bizottság rendelkezésére álló bizonyítékokhoz képest;

[...]

Továbbá, ha egy vállalkozás a Bizottság előtt korábban ismeretlen tényekre vonatkozóan szolgáltat bizonyítékot, amely közvetlenül összefügg a feltételezett kartell jelentőségével vagy fennállása időtartamával, a Bizottság ezeket a tényezőket nem veszi figyelembe a bizonyítékot szolgáltató vállalkozásra kiszabott bírság megállapításakor.”

## A jogvita előzményei és a vitatott határozat

10 A jogvitának a megtámadott ítélet az 1–91. pontjában bemutatott előzményeit a következőképpen lehet összefoglalni.

11 A jogsértéssel érintett termék az útburkoló bitumen, vagyis olyan bitumen, amelyen semmiféle átalakítást nem végeztek, és amelyet utak építéséhez és karbantartásához használnak.

12 A spanyol bitumenpiac egyrészt három gyártóból, a Repsol, a CEPSA-PROAS és a BP csoportokból, másrészt importőrökből áll, amelyek között a Nynäs és a Petróleos de Portugal (Petrogal) csoport szerepel.

13 A RPA/Rylesa az 1991 és 2002 közötti időszakban a Repsol Petróleo 99,99%-os tulajdonában állt, amely maga a Repsol csoport anyavállalatának, a Repsol YPF SA-nak, később Repsolnak 99,97%-os tulajdonában álló leányvállalata.

14 A RPA/Rylesa bitumenalapú termékeket gyárt és forgalmaz. A Repsol Petróleo tevékenységi körébe tartozik az útburkoló bitumen gyártása és forgalmazás céljából az RPA/Rylesának való értékesítése.

15 A Repsol csoport másik két társasága, a Petróleos del Norte és az Asfalnor SA, az útburkoló bitumenhez fűződő tevékenységet fejt ki Spanyolországban.

16 A RPA/Rylesának és a Petróleos del Norténak Spanyolországban az útburkoló bitumen harmadik személyek részére történő eladásából 97 500 000 euró forgalma származott a 2001. üzleti évben, ami az érintett piac 34,04%-nak felel meg. A Repsol csoport teljes konszolidált forgalma 2006-ban, vagyis a vitatott határozat elfogadása előtti üzleti évben 51 355 000 000 euró volt.

17 A BP által 2002. június 20-án a 2002. évi engedékenységi közlemény alapján benyújtott engedékenység iránti kérelme nyomán 2002. október 1-jén és 2-án vizsgálatokat végeztek a Repsol, a CEPSA-PROAS, a BP, a Nynäs és a Petrogal csoportoknál.

18 2004. február 6-án az Európai Bizottság a 17. rendelet 11. cikkének (3) bekezdése alapján megküldte az érintett társaságoknak az első csomag tájékoztatáskérést.

19 A fellebbezők és a PROAS a 2004. március 31-i, illetve 2004. április 5-i faxban a 2002. évi engedékenységi közlemény alapján, társasági nyilatkozat kíséretében kérelmet küldtek a Bizottságnak.

20 A Bizottság, miután további négy tájékoztatáskérést intézett az érintett vállalkozásokhoz, formálisan megindította az eljárást és 2006. augusztus 24–28. között kifogásközlést küldött a BP, a Repsol, a CEPSA-PROAS, a Nynäs és a Petrogal csoportok társaságainak.

21 2007. október 3-án a Bizottság elfogadta a vitatott határozatot, amelyben megállapította, hogy a tizenhárom címzett vállalkozás az útburkoló bitumen ágazatban (a Kanári-szigetek kivételével) a spanyol területet érintően a piac felosztásából és az árak rögzítéséből álló megállapodások és összehangolt magatartások összességében vett részt.

22 A Bizottság úgy vélte, hogy mindkét megállapított versenykorlátozás, vagyis a piac felosztására vonatkozó horizontális megállapodások, valamint az árak összehangolása természetükből adódóan az EK 81. cikk legsúlyosabb megsértésének minősülnek, amelyek – az ítélkezési gyakorlat szerint – már a jellegüknél fogva igazolhatják a „különösen súlyos” jogsértésnek való minősítést.

23 A Bizottság a kiszabandó bírság „kiindulási összegét” a jogsértés súlyára, az érintett piac 2001-ben 286 400 000 euróra becsült értékére, a jogsértés utolsó teljes évére, valamint arra tekintettel, hogy a jogsértés a bitumen egyetlen tagállamban való értékesítésére korlátozódott, 40 000 000 euróban határozta meg.

24 A Bizottság ezt követően a vitatott határozat címzett vállalkozásait az eltérő bánásmód alkalmazása céljából különböző csoportokba sorolta annak függvényében, hogy mekkora jelentőségük volt az érintett piacon, így véve figyelembe a tényleges gazdasági lehetőségüket arra, hogy kárt okozzanak a versenyben.

25 A Repsol csoport és a PROAS, melyek piaci részesedése a 2001. üzleti évben 34,04%-ot, illetve 31,67%-ot tett ki, az első kategóriába kerültek, a BP csoport 15,19%-os piaci részesedéssel a második kategóriába, míg a Nynäs csoport és a Petrogal csoport, amelyek piaci részesedése 4,54%-ot, illetve 5,24%-ot tett ki, a harmadik kategóriába. Ennek alapján a Bizottság a kiszabandó bírságok kiindulási összegét a következőképpen határozta meg:

– első kategória a Repsol csoport és a PROAS számára: 40 000 000 euró;

– második kategória a BP csoport számára: 18 000 000 euró;

– harmadik kategória a Nynäs csoport és a Petrogal csoport számára: 5 500 000 euró.

26 A kellő visszatartó hatást biztosító mértékű bírságok összegének meghatározása céljából a Bizottság azt találta helyesnek, hogy a Repsol csoportra kiszabandó bírság összegére 1,2 szorzótényezőt alkalmaz.

27 Miután a bírságok kiindulási összegét a jogsértés időtartamának – mégpedig a Repsol csoport esetében tizenegy év hét hónap (1991. március 1-től 2002. október 1-ig) – függvényében megnövelte, a Bizottság megállapította, hogy a kiszabandó bírság összegét 30%-kal növelni kell azon súlyosító körülmény miatt, hogy e vállalkozás volt a szóban forgó kartell egyik fő „motorja”.

28 A Bizottság azt is megállapította, hogy a 2002. évi engedékenységi közlemény alapján a Repsol csoportot megilleti a vele szemben egyébként kiszabandó bírság összegének 25%-os csökkentése.

29 E tényezők alapján a RPA/Rylesával, a Repsol Petróleóval és a Repsol YPF-fel szemben egyetemlegesen 80 496 000 euró bírságot szabtak ki.

## A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

30 A Törvényszék Hivatalához 2007. december 18-án benyújtott fellebbezésükkel a fellebbezők a vitatott határozat megsemmisítését, másodlagosan pedig a velük szemben kiszabott bírság összegének csökkentését kérték.

31 Keresetük alátámasztására a fellebbezők nyolc jogalapot hoztak fel, amelyek közül a jelen fellebbezés szempontjából csupán a negyedik, az ötödik, a hatodik és a nyolcadik jogalap releváns.

32 A Törvényszék által együttesen vizsgált negyedik és az ötödik jogalap egyrészt azon alapul, hogy a fellebbezők által a kifogásközlésre adott válaszaikban az RPA/Rylesának a Repsol Petróleóhoz, valamint a Repsol YPF-hez viszonyított kereskedelmi önállóságának alátámasztására felhozott bizonyítékok vizsgálata során ténybeli hibát követtek el, és tévesen alkalmazták a jogot, másrészt pedig azon, hogy az e három társaság részvételi kapcsolatára vonatkozó további valószínűsítő körülmények nem támaszthatták alá azt a vélelmet, hogy a két utóbbi társaság ténylegesen meghatározó befolyást gyakorol az RPA/Rylesára.

33 A hatodik jogalap azon alapul, hogy a kiszabott bírság összegét az arányosság és az egyenlő bánásmód elvét sértve állapították meg.

34 A nyolcadik jogalapjukban a fellebbezők lényegében azt vitatták, hogy a Bizottság a 2002. évi engedékenységi közleményt, és különösen annak 23. pontja b) alpontjának utolsó bekezdését alkalmazta.

35 A Törvényszék e jogalapok mindegyikét és a keresetet is teljes egészében elutasította.

36 A Bizottság arra vonatkozó viszontkeresetét is elutasította, hogy a Törvényszék a fellebbezőkkel szemben kiszabott bírság összegét megemelje.

## A felek kérelmei

37 Fellebbezésükben a fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– csökkentse a kiszabott bírság összegét;

– állapítsa meg, hogy a Törvényszék előtti eljárás indokolatlanul elhúzódott, és

– kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

38 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést, és

– a fellebbezőket kötelezze az összes költség viselésére.

## A fellebbezésről

39 Fellebbezésük alátámasztása érdekében a fellebbezők négy jogalapra hivatkoznak.

*Az RPA/Rylesa kereskedelmi önállóságának értékelését érintő téves jogalkalmazásra, vagy másodlagosan ezen értékelés során az indokolási kötelezettség megsértésére alapított, első jogalapról*

A felek érvei

40 A megtámadott ítélet 179–207. pontja ellen irányuló, első jogalapjuk alátámasztására a fellebbezők azt állítják, hogy az ítélet kétszeresen is téves jogalkalmazáson alapul az RPA/Rylesának a Repsol Petróleóhoz és a Repsol YPF-hez viszonyított kereskedelmi önállóságának bizonyítására felhozott érvelésük alátámasztása érdekében előadott bizonyítékok értékelését illetően.

41 Azt kifogásolják, hogy a Törvényszék különösen a megtámadott ítélet 202. és 203. pontjában megállapította, hogy annak bizonyítéka, hogy az anyavállalat a kizárólagos vagy közel kizárólagos tulajdonában álló leányvállalata felett nem gyakorolt tényleges irányítást, nem elegendő azon vélelem megdöntéséhez, hogy az anyavállalat a leányvállalata felett ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt.

42 A fellebbezők másodlagosan úgy vélik, hogy a Törvényszék megsértette az Európai Unió Bírósága alapokmányának 36. cikkéből és 53. cikkének első bekezdéséből eredő indokolási kötelezettségét, mivel a fellebbezők által szolgáltatott minden egyes bizonyíték túlzottan egyenkénti értékeléséhez folyamodott, anélkül, hogy az említett bizonyítékok összességét értékelte volna, a megtámadott ítélet 207. pontjában található, lakonikusan megfogalmazott értékeléstől eltekintve.

43 A Bizottság azzal érvel, hogy az első jogalap megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

44 E jogalap elsődleges részét illetően elegendő azt megjegyezni, hogy a megtámadott ítélet téves olvasatán alapul.

45 Ugyanis a fellebbezők által említett pontok egyikéből sem következik az, hogy a Törvényszék azt állapította volna meg, hogy annak bizonyítéka, hogy az anyavállalat a kizárólagos vagy közel kizárólagos tulajdonában álló leányvállalata felett nem gyakorolt tényleges irányítást, nem elegendő azon vélelem megdöntéséhez, hogy az anyavállalat a leányvállalata felett ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt.

46 A megtámadott ítéletből, és különösen annak 207. és 211. pontjából csupán az következik, hogy a Törvényszék arra az álláspontra helyezkedett, hogy a fellebbezők által benyújtott bizonyítékok nem bizonyíthatták a RPA/Rylesának a Repsol Petróleótól és a Repsol YPF-től önálló magatartását, ennélfogva pedig nem dönthették meg azt a vélelmet, hogy a két utóbbi társaság ténylegesen meghatározó befolyást gyakorol az RPA/Rylesára.

47 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmányának 58. cikke első bekezdése értelmében a fellebbezés keretében a ténybeli értékelések nem tartoznak a Bíróság felülvizsgálati jogkörébe (lásd ebben az értelemben: 2014. szeptember 11-i MasterCard és társai kontra Bizottság ítélet, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, 113. pont).

48 A fellebbezés első jogalapjának másodlagos részét illetően mindenképpen meg kell jegyezni, hogy a megtámadott ítélet 207. pontjában a Törvényszék – előzetes indokolás nélkül – azt állapította meg, hogy a fellebbezők által a megsemmisítés iránti keresetükben előadott bizonyítékok összessége alapján nem lehet megdönteni azt a vélelmet, hogy a Repsol Petróleo és a Repsol YPF ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt a RPA/Rylesára.

49 Mindazonáltal a megtámadott ítéletből kitűnik, hogy a Törvényszék ahhoz, hogy a megtámadott ítélet 207. és 211. pontjában a fellebbezőknek az RPA/Rylesa Repsol Petróleóhoz és a Repsol YPF-hez viszonyított kereskedelmi önállóságának alátámasztására irányuló érvelését elvesse, nem szorítkozott a fellebbezők által szolgáltatott minden egyes bizonyíték összefüggéséből kiragadott módon történő elemzésére.

50 Azon túl, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 164–206. pontjában a tényállás önálló értékelésekor részletesen elemezte a felek által benyújtott minden egyes bizonyítékot, amelyet nem lehet figyelmen kívül hagyni a bizonyítékok összességének értékelésekor, ezen ítélet 208–210. pontjából kitűnik, hogy a Törvényszék elemzett és értékelt további olyan valószínűsítő körülményeket, amelyekre a Bizottság a vitatott határozatot alapította, és amelyeket úgy értékelt, hogy alátámasztják azt a tényt, hogy a fellebbezők valóban egyetlen gazdasági egységet képeznek.

51 Ezáltal a Törvényszék, anélkül, hogy tévesen alkalmazta volna a jogot, és különösen hogy megsértette volna indokolási kötelezettségét, megállapíthatta, hogy a fellebbezők nem bizonyították az RPA/Rylesának a Repsol Petróleóhoz és a Repsol YPF-hez viszonyított kereskedelmi önállóságát.

52 Ebből következik, hogy a fellebbezés első jogalapját mint megalapozatlant el kell utasítani.

*A 2002. évi engedékenységi közlemény értelmezésével kapcsolatos téves jogalkalmazásra alapított, második jogalapról*

A felek érvei

53 A fellebbezők a megtámadott ítélet 339–349. pontja ellen irányuló, második jogalapjukkal azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot a 2002. évi engedékenységi közlemény 23. pontja b) alpontja utolsó bekezdésének értelmezésekor, mivel megtagadta a részleges bírságmentességet amiatt, hogy tévesen állították azt, hogy a Repsol szolgáltatta – az ezen közlemény alapján tett nyilatkozatában – azokat az információkat, amelyek alapján a Bizottság tudomást szerezhetett arról, hogy a kartell az 1998 és 2002 közötti időszakban folytatódott.

54 Márpedig a jelen ügyben a fellebbezők, elismerve, hogy a Bizottság a 2002. évi engedékenységi közlemény alapján tett nyilatkozatukat megelőzően már rendelkezett a felrótt jogsértés tényleges időtartamát bizonyító iratokkal, úgy vélik, hogy az általuk ebben a nyilatkozatban kifejtett tényállás

ismertetése tette lehetővé a Bizottság számára annak felfedezését, hogy a BP csoport a vitatott kartell vitatott időtartamát illetően eltitkolta a valóságot, és hogy ez a jogsértés az említett időszakban folytatódott.

55 E tekintetben a fellebbezők azzal érvelnek, hogy a 2002. évi engedékenységi közlemény 23. pontja b) alpontja utolsó bekezdésének szövegét és különösen a spanyol nyelvi változatban a *hechos de los cuales la Comisión no tenga conocimiento previo* kifejezés használatát, amely többek között az angol és a francia nyelvi változatban használt „korábban ismeretlen tények” (*faits précédemment ignorés* és *facts previously unknown*) kifejezésnek felel meg, úgy kell érteni, hogy az nem egyszerűen a dokumentumok Bizottság általi puszta fizikai birtoklását jelenti, hanem úgy, hogy az egy „kognitív tényezőt” is megkövetel, mégpedig azt, hogy a Bizottság tudomással bírjon az említett dokumentumokkal bizonyítandó jogsértésről.

56 Egyébiránt a fellebbezők mindenképpen úgy vélik, hogy az említett rendelkezés kétértelműsége miatt a Törvényszéknek a fellebbezők számára legkedvezőbb értelmezést kellett volna elfogadnia.

57 A Bizottság szerint a jogalap második részét új jogalapnak, következésképpen elfogadhatatlannak kell minősíteni, mivel a fellebbezők által előterjesztett megsemmisítés iránti kereset a hivatkozott rendelkezésben foglalt kedvezmény szempontjából nem tartalmazta a „kognitív tényező” követelményére vonatkozó érvelést. Másodlagosan ez a jogalap megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

58 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság eljárási szabályzata 170. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezés nem módosíthatja a Törvényszék előtti jogvita tárgyát. A Bíróság hatásköre a fellebbezés keretében ugyanis az első fokon eljáró bírák előtt megvitatott jogalapokról hozott jogi döntés értékelésére korlátozódik (lásd ebben az értelemben: 2014. május 22-i ASPLA kontra Bizottság ítélet, C-35/12 P, EU:C:2014:348, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

59 Következésképpen nem engedhető meg, hogy valamely fél először a Bíróság előtt hozzon fel olyan jogalapot, amelyet nem terjesztett a Törvényszék elé, mivel ez azt jelentené, hogy a Törvényszék által eldöntött jogvitán túlterjedő jogvitával fordulhatna a korlátozott fellebbezési jogkörrel rendelkező Bírósághoz (2015. szeptember 3-i Inuit Tapiriit Kanatami és társai kontra Bizottság ítélet, C-398/13 P, EU:C:2015:535, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

60 Mindazonáltal, amint azt a főtanácsnok az indítványának 17. és 18. pontjában megjegyezte, meg kell állapítani, hogy a fellebbezők lényegében felhozták a szóban forgó érvelést a Törvényszék elé terjesztett megsemmisítés iránti keresetükben.

61 A Bizottság által állítottakkal ellentétben tehát a második fellebbezési jogalapot elfogadhatónak kell nyilvánítani.

62 Fellebbezésük második jogalapjában a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot a megtámadott ítélet 339–349. pontjában, mivel érvényesnek fogadta el a 2002. évi engedékenységi közlemény 23. pontja b) alpontjának utolsó bekezdése értelmében vett „korábban ismeretlen tények” fogalmának Bizottság általi értelmezését és alkalmazását. Márpedig ez a rendelkezés nem a dokumentumok puszta fizikai birtoklására utal, hanem egy különálló szempont figyelembevételét követeli meg, amelyet a fellebbezők „kognitív kritériumnak” minősítenek.

63 E tekintetben emlékeztetni kell elsősorban arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a Törvényszék kizárólagos hatáskörrel rendelkezik a tényállás megállapítására és mérlegelésére, valamint – főszabály szerint – az általa e tényállás alátámasztása érdekében elfogadott bizonyítékok megvizsgálására. Amennyiben e bizonyítékok megszerzése szabályszerűen történt, továbbá az általános

jogelveket, valamint a bizonyítási teherre és a bizonyításfelvételre vonatkozó eljárási szabályokat tiszteletben tartották, kizárólag a Törvényszék feladata annak mérlegelése, hogy a hozzá benyújtott bizonyítékoknak milyen bizonyító erőt kell tulajdonítani. E mérlegelés tehát, eltekintve e bizonyítékok elferdítésétől, nem minősül a Bíróság felülvizsgálata alá tartozó jogkérdésnek (2016. január 20-i Toshiba Corporation kontra Bizottság ítélet, C-373/14 P, EU:C:2016:26, 40. pont).

64 Következésképpen a Törvényszék által tett, a második fellebbezési jogalap keretében vitatott, és különösen a megtámadott ítélet 314. pontjában foglalt azon ténymegállapítások nem kérdőjelezhetők meg, amelyek értelmében a Bizottságnak már azelőtt birtokában volt a 2002. október 1-jén és 2-án lefolytatott vizsgálatok során egyidejűleg begyűjtött dokumentumokban szereplő lényeges információknak, hogy 2004. március 31-én megkapta volna a fellebbezőknek a Repsol 2002. évi engedékenységi közlemény jogcímén előterjesztett kérelméhez csatolt nyilatkozatát. Ugyanez igaz azon érvelés Törvényszék általi elutasítására, különösen a megtámadott ítélet 345. pontjában, hogy a Repsol által az 1998 és 2002 közötti időszakra vonatkozóan előadott tények hozzáadott értékkel bírnak.

65 Másodsorban, a fellebbezők által hivatkozott téves jogalkalmazást illetően meg kell jegyezni, hogy az engedékenységi közlemény 23. pontja b) alpontjának utolsó bekezdése kimondja, hogy „ha egy vállalkozás a Bizottság előtt korábban ismeretlen tényekre vonatkozóan szolgáltat bizonyítékot, amely közvetlenül összefügg a feltételezett kartell jelentőségével vagy fennállása időtartamával, a Bizottság ezeket a tényezőket nem veszi figyelembe a bizonyítékot szolgáltató vállalkozásra kiszabott bírság megállapításakor”.

66 E rendelkezésnek magából a szövegéből következik, hogy az abban előírt részleges mentességhez két feltétel teljesülése szükséges, azaz először is a szóban forgó vállalkozásnak elsőként kell olyan tényeket bizonyítania, amelyeket a Bizottság korábban nem ismert, másodszor pedig e tényeknek – azáltal, hogy közvetlenül összefüggenek a feltételezett kartell súlyával vagy időtartamával – lehetővé kell tenniük a Bizottság számára, hogy a jogsértéssel kapcsolatban új megállapításokra jusson (2015. április 23-i LG Display és LG Display Taiwan kontra Bizottság ítélet, C-227/14 P, EU:C:2015:258, 78. pont).

67 A Bíróságnak volt alkalma pontosítania azt, hogy „a Bizottság előtt […] ismeretlen tények” kifejezés egyértelmű, és lehetővé teszi a 2002. évi engedékenységi közlemény 23. pontja b) alpontja utolsó bekezdésének megszorító értelmezését, azon esetekre korlátozva e rendelkezést, amikor a kartellben részt vevő valamely társaság a jogsértés súlyára vagy időtartamára vonatkozó új információt szolgáltat a Bizottságnak (lásd ebben az értelemben: 2015. április 23-i LG Display és LG Display Taiwan kontra Bizottság ítélet, C-227/14 P, EU:C:2015:258, 79. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

68 A Bíróság azt is megállapította, hogy e kifejezésnek olyan értelmezést kell tulajdonítani, amely az említett közlemény 23. pontja b) alpontja utolsó bekezdésében kitűzött célok megvalósítását, és különösen az engedékenységi politika hatékonyságát biztosítja (lásd ebben az értelemben: 2015. április 23-i LG Display és LG Display Taiwan kontra Bizottság ítélet, C-227/14 P, EU:C:2015:258, 84. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E tekintetben, amint azt a főtanácsnok az indítványának 22. pontjában megjegyezte, az engedékenységi politika célja annak elérése, hogy a jogsértést az abban részt vevők jelentsék be, a gyors és teljes felszámolhatóság érdekében.

69 Így biztosítani kell e rendelkezés hatékony érvényesülését, amely rendelkezés, amikor valamely vállalkozás, a 2002. évi engedékenységi közlemény szerinti teljes bírságmentességben való részesülés érdekében elsőként szolgáltatott a Bizottságnak olyan bizonyítékokat, amelyek lehetővé tették az utóbbi számára az EUMSZ 101. cikkbe ütköző jogsértés megállapítását, de tartózkodott olyan információk közlésétől, amelyek azt támasztják alá, hogy a szóban forgó jogsértés hosszabb ideig tartott, mint az e bizonyítékok alapján feltárt időtartam, az e jogsértésben részt vevő összes többi vállalkozást a részleges bírságmentesség útján arra ösztönzi, hogy elsőként szolgáljon ilyen információkkal (lásd ebben az értelemben: 2015. április 23-i LG Display és LG Display Taiwan kontra Bizottság ítélet, C-227/14 P, EU:C:2015:258, 85. pont).

70 A fentiekre tekintettel a fellebbezők által hivatkozott „kognitív” kritérium nem fogadható el. A 2002. évi engedékenységi közlemény 23. pontja b) alpontjának utolsó bekezdését ugyanis úgy kell értelmezni, hogy a 2002. évi engedékenységi közlemény alapján benyújtott kérelem keretében valamely vállalkozás által szolgáltatott bizonyíték csakis akkor tekinthető „a Bizottság előtt korábban ismeretlen tényekre” vonatkozó bizonyítéknak, ha objektív módon jelentős hozzáadott értéket képvisel a már a Bizottság rendelkezésére álló bizonyítékokhoz képest.

71 Ez az értelmezés egyrészt a 2002. évi engedékenységi közlemény általános rendszeréből következik. E közlemény 7. pontja, 21. pontja és 23. pontjának a) alpontja értelmében ugyanis az említett közlemény alapján a Bizottság által kiszabott bírság csökkentése azt feltételezi, hogy a bírságcsökkentésben részesülni kívánó vállalkozások a Bizottságnak olyan bizonyítékokat szolgáltassanak, amelyek jelentős hozzáadott értéket képviselnek a már a Bizottság rendelkezésére álló bizonyítékokhoz képest. Ugyanez igaz kell, hogy legyen az ugyanezen közlemény 23. pontja b) alpontja utolsó bekezdésében meghatározott részleges mentességre is.

72 Másrészt ez utóbbi rendelkezés alkalmazása céljából úgy kell tekinteni, hogy az, hogy valamely bizonyíték a Bizottság rendelkezésére áll, egyenlő azzal, hogy ismeri a tartalmát, függetlenül attól, hogy a Bizottság szervezeti egységei ténylegesen megvizsgálták-e, és elemezték-e ezt a bizonyítékot.

73 A jelen ügyben, amint az a jelen ítélet 64. pontjából kitűnik, a Törvényszék a megtámadott ítéletnek a vitatott határozat 592. pontjára utaló 341. pontjában jogerősen megállapította, hogy a 2002. évi engedékenységi közlemény alapján a fellebbezők által tett nyilatkozatot megelőzően a Bizottság rendelkezett a 2002. október 1-jén és 2-án lefolytatott vizsgálatok során begyűjtött információkkal az 1998 és 2002 közötti időszakban bekövetkezett tényekkel kapcsolatban. Egyébiránt a Törvényszék jogerősen elutasította a Repsol által az erre az időszakra vonatkozóan előadott tények hozzáadott értékével kapcsolatos érvet.

74 Így a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 344. pontjában azt állapította meg, hogy nem megalapozott a fellebbezőknek az említett közlemény 23. pontja b) alpontja harmadik bekezdése alapján előterjesztett azon kérelme, hogy a bírság összegének megállapításakor ne vegye figyelembe az 1998 és 2002 közötti időszakban e kartellel kapcsolatban bekövetkezett tényeket.

75 Következésképpen a fellebbezés második jogalapját mint megalapozatlant el kell utasítani.

*A kiszabott bírságok korlátlan bírósági felülvizsgálatára vonatkozó kötelezettség Törvényszék általi megszegése miatt az EUMSZ 261. cikk és az arányosság elvének megsértésére alapított, harmadik jogalapról*

A felek érvei

76 A fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék megsértette az EUMSZ 261. cikket és az arányosság elvét, mivel nem végezte el a vitatott határozat független és kimerítő felülvizsgálatát a kiszabott bírság alapösszegének meghatározását illetően, amelyet 40 000 000 euróban állapítottak meg, vagyis az 1998. évi iránymutatásban a „különösen súlyosnak” minősülő jogsértések tekintetében meghatározott indikatív alapösszeg kétszeresében, jóllehet a vitatott határozatban megállapított tényezők alapján ezen alapösszeget 20 000 000 euróban, vagy annál alacsonyabb összegben kellett volna megállapítani.

77 E tekintetben a fellebbezők azzal érvelnek, hogy a megsemmisítés iránti keresetüknek a bírság Bizottság által megállapított alapösszegét vitató, többek között az arányosság elvének megsértésére alapított hatodik jogalapjára adott válaszban a Törvényszék csupán azt állapította meg, hogy egyrészt a felrótt jogsértést valóban „különösen súlyosnak” kell minősíteni, másrészt pedig, hogy a Bizottság megerősítette, hogy figyelembe vette a vitatott határozatban ismertetett további tényezőket, a Törvényszék azonban nem vizsgálta felül, hogy e tényezőket a Bizottság helyesen értékelte-e.

78 A Törvényszék a megtámadott ítélet 245–250. pontjában így csupán feljegyezte a vitatott határozatban figyelembe vett tényezőket, anélkül azonban, hogy maga ténylegesen és független módon értékelte volna azokat, így a fellebbezők nem érthették meg, hogy e tényezők alapján a Bizottság, majd pedig a Törvényszék a kiszabott bírság alapösszegét miért állapította meg az 1998. évi iránymutatásban a „különösen súlyosnak” minősített jogsértések tekintetében meghatározott minimum kétszeresében.

79 Végül a fellebbezők azzal érvelnek, hogy a Törvényszéknek az EUMSZ 261. cikk szerinti korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása során a kiszabott bírság alapösszege arányosságának értékelése érdekében figyelembe kellett volna vennie azt, hogy a jogsértésnek nem volt hatása, valamint azt, hogy ez az alapösszeg a forgalmukhoz képest jelentős volt.

80 A Bizottság úgy véli, hogy a fellebbezés harmadik jogalapját el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

81 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróságnak nem feladata, amikor a fellebbezés keretében jogkérdésekről határoz, hogy méltányossági okból saját értékelésével helyettesítse a Törvényszék értékelését, amely korlátlan felülvizsgálati jogkörében dönt a vállalkozásokra az uniós jog megsértése miatt kiszabott bírságok összegéről (lásd különösen: 2012. november 22-i E.ON Energie kontra Bizottság ítélet, C-89/11 P, EU:C:2012:738, 125. pont).

82 A bírság összegének nem megfelelő jellege folytán csak akkor lehetne megállapítani, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, ha a Bíróság úgy ítélné meg, hogy a szankció mértéke nem csupán nem megfelelő, hanem oly mértékben eltúlzott, hogy az már aránytalan (2013. május 30-i Quinn Barlo és társai kontra Bizottság ítélet, C-70/12 P, EU:C:2013:351, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

83 Ennélfogva, mivel a fellebbezők a fellebbezés harmadik jogalapjával a Törvényszéknek a kiszabott bírság alapösszegének a jelen ügy ténykörülményeihez viszonyított arányosságát illető értékelését vitatják, anélkül azonban, hogy megállapítanák, vagy akár arra hivatkoznának, hogy ez az összeg nem csupán nem megfelelő, hanem oly mértékben eltúlzott, hogy az már aránytalan, ezt a jogalapot mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

84 Továbbá emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság határozatainak bírósági felülvizsgálatát illetően, amikor a Bizottság úgy határoz, hogy a versenyszabályok megsértése miatt bírságot vagy kényszerítő bírságot szab ki, az EUMSZ 263. cikkben előírt jogszerűségi vizsgálaton túl az uniós bíróság az EUMSZ 261. cikknek megfelelően az 1/2003 rendelet 31. cikkében elismert korlátlan felülvizsgálati jogkörrel bír, amely feljogosítja arra, hogy a Bizottság értékelését a sajátjával helyettesítse, és következésképpen a kiszabott bírságot vagy kényszerítő bírságot törölje, csökkentse vagy növelje (2015. október 22-i AC-Treuhand kontra Bizottság ítélet, C-194/14 P, EU:C:2015:717, 74. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

85 Mindazonáltal emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 261. cikkben és az 1/2003 rendelet 31. cikkében foglalt korlátlan felülvizsgálati jogkör gyakorlása nem egyezik meg a hivatalból való felülvizsgálattal, valamint hogy az uniós bíróságok előtti eljárás kontradiktórius. Az eljárásgátló jogalapok kivételével, amelyeket a bíróságnak hivatalból kell megvizsgálnia, a felperesnek kell ennélfogva felhoznia a vitatott határozattal szembeni jogalapokat, és neki kell bizonyítékokat előterjesztenie e jogalapok alátámasztása érdekében (2015. október 22-i AC-Treuhand kontra Bizottság ítélet, C-194/14 P, EU:C:2015:717, 75. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

86 Ezzel szemben az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 47. cikkének első bekezdésében elismert hatékony bírói jogvédelem elvével kapcsolatos követelmények teljesítése érdekében, valamint tekintettel arra, hogy az 1/2003 rendelet 23. cikkének (3) bekezdése úgy

rendelkezik, hogy a bírság összegét a jogsértés súlya és időtartama alapján kell meghatározni, a Törvényszék az EUMSZ 261. cikkben és az EUMSZ 263. cikkben foglalt hatásköreinek gyakorlása során köteles megvizsgálni minden, annak bizonyítására irányuló jogi, illetve ténybeli kifogást, hogy a bírság összege nem felel meg a jogsértés súlyának és időtartamának (2015. október 22-i AC-Treuhand kontra Bizottság ítélet, C-194/14 P, EU:C:2015:717, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

87 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 250. és 258. pontjában arra az álláspontra helyezkedett, hogy a Bizottság semmiféle hibát nem követett el akkor, amikor a fellebbezőkkel szemben kiszabott bírság alapösszegét 40 000 000 euróban állapította meg, és hogy ez az alapösszeg nem tűnik aránytalannak.

88 Ennek érdekében a Törvényszék egyrészt értékelte – ezen ítélet 245–249. pontjában – az elkövetett jogsértés súlyát, az érintett piac földrajzi kiterjedését, valamint a fellebbezők piaci részesedését, másrészt pedig – az említett ítélet 251–257. pontjában – jogilag megkövetelt módon és az indokolási kötelezettségnek eleget téve válaszolt a többek között a szóban forgó kartell tényleges hatásának hiányára, illetve az arra alapított érvekre, hogy a fellebbezőkkel szemben kiszabott bírság alapösszege a forgalmuk jelentős hányadát tette ki.

89 Így a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot a bírósági felülvizsgálat gyakorlása során.

90 Meg kell továbbá jegyezni, hogy az 1998. évi iránymutatás 1. pontja A. alpontjának harmadik francia bekezdése kimondja, hogy a különösen súlyos jogsértések esetén kiszabható bírság alapösszege 20 millió euró felett helyezkedik el. Így a 20 millió euró csupán egy, az 1998. évi iránymutatásban meghatározott minimumösszeg, amely felett a Bizottság meghatározza az ilyen jogsértések esetén kiszabandó bírságok kiszámításához alapul vett kiindulási összeget.

91 Mivel a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor elutasította azon érvelésüket, amely szerint a Bizottságnak figyelembe kellett volna vennie a piacra gyakorolt tényleges hatás hiányát, elegendő azt megjegyezni, a Bizottsághoz hasonlóan, hogy a fellebbezők ebből a szempontból nem vitatták a vitatott határozatot a Törvényszék előtt, amely végeredményben nem említette e hatás hiányát, és nem is bizonyították a Törvényszék előtt, hogy a jogsértés hatása mérhető volt. E körülmények között a fellebbezők érvelését mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

92 Következésképpen a fellebbezés harmadik jogalapját mint részben elfogadhatatlant és részben megalapozatlant el kell utasítani.

*Az észszerű időn belüli határozathozatal Törvényszék általi megsértésére alapított, negyedik jogalapról*

A felek érvei

93 A fellebbezők a negyedik jogalapjukban azt állítják, hogy a Törvényszék megsértette a Charta 47. cikkét és az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt egyezmény (kihirdette az 1993. évi XXXI. tv.) 6. cikkének (1) bekezdését azáltal, hogy nem hozott határozatot észszerű határidőn belül, ami indokolja a velük szemben kiszabott bírság csökkentését, vagy e jogsértés fennállásának megállapítását.

94 E tekintetben kifejtik, hogy a megsemmisítés iránti keresetet 2007. december 18-án terjesztették elő, az írásbeli szakasz 2008. szeptember 25-én zárult le, a jelen ügynek a T-462/07., T-482/07., T-495/07. és T-497/07. sz. ügyekkel történő esetleges egyesítésének lehetőségéről 2012. július 11-én kérték ki a véleményüket, a tárgyalást 2013. január 14-én tartották meg, és a megtámadott ítéletet 2013. szeptember 16-án hirdették ki.

95 Kifejtik tehát, hogy az eljárás egésze közel öt év, kilenc hónapig tartott, benne egy négy és fél év inaktív, a kereset előterjesztése és a jelen ügynek más ügyekkel történő esetleges egyesítésének lehetőségére vonatkozó vélemény iránti kérelem közötti időszakkal, a Bíróság által a 2013. november 26-i Groupe Gascogne kontra Bizottság ítéletben (C-58/12 P, EU:C:2013:770) megállapítottakhoz hasonlóan.

96 E tekintetben a fellebbezők azzal érvelnek, hogy semmiféle kivételes körülmény nem indokolhatja az előzetes vizsgálatra vonatkozóan megállapított késedelmet, ami nem tudható be sem a beavatkozásaiknak, sem a mulasztásaiknak, sem pedig az ügy különös bonyolultságának.

97 A Bizottság azzal érvel, hogy a fellebbezés negyedik jogalapját el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

98 Emlékeztetni kell arra, hogy amennyiben valamely uniós bíróság megsérti a Charta 47. cikkének második bekezdéséből eredő azon kötelezettségét, hogy az előtte folyamatban lévő ügyeket észszerű időn belül tárgyalja, ezt a Törvényszék előtt indított kártérítés iránti eljárás keretében lehet szankcionálni, mivel az ilyen kereset hatékony jogorvoslatot képez. Ezért az észszerű időn belüli határozathozatal Törvényszék általi elmulasztásából eredő kár megtérítése iránti kérelmet nem lehet fellebbezés formájában közvetlenül a Bíróság elé terjeszteni, hanem azt magához a Törvényszékhez kell benyújtani (2014. július 10-i Telefónica és Telefónica de España kontra Bizottság ítélet, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 66. pont; 2014. október 9-i ICF kontra Bizottság ítélet, C-467/13 P, EU:C:2014:2274, 57. pont; 2014. november 12-i Guardian Industries és Guardian Europe kontra Bizottság ítélet, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, 17. és 18. pont).

99 Az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdése értelmében hatáskörrel rendelkező Törvényszék, amelyhez kártérítési keresetet nyújtottak be, köteles az ilyen keresetről a kifogásolt időtartamú eljárás alapjául szolgáló jogvitában eljárótól eltérő összetételű tanácsban határozatot hozni (lásd ebben az értelemben: 2014. július 10-i Telefónica és Telefónica de España kontra Bizottság ítélet, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 67. pont; 2014. október 9-i ICF kontra Bizottság ítélet, C-467/13 P, EU:C:2014:2274, 58. pont; 2014. november 12-i Guardian Industries és Guardian Europe kontra Bizottság ítélet, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, 19. pont).

100 Következésképpen, mivel a jelen ügyben nyilvánvaló – anélkül, hogy a feleknek erre vonatkozóan további adatokkal kellene szolgálniuk –, hogy a Törvényszék kellően súlyosan megsértette az ügy észszerű időn belüli elbírálására vonatkozó kötelezettségét, a Bíróság ezt megállapíthatja (lásd ebben az értelemben: 2014. október 9-i ICF kontra Bizottság ítélet, C-467/13 P, EU:C:2014:2274, 59. pont; 2014. november 12-i Guardian Industries és Guardian Europe kontra Bizottság ítélet, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, 20. pont).

101 A jelen ügyben erről van szó. A Törvényszék előtti eljárás időtartama, vagyis közel öt év, kilenc hónap, amelybe többek között az írásbeli szakasz lezárulta és a tárgyalás között eltelt közel négy év, négy hónapos időszak is beletartozik, nem magyarázható sem az ügy jellegével, sem annak bonyolultságával, sem az ügy összefüggéseivel. Egyrészt ugyanis a Törvényszék elé terjesztett jogvita nem volt különösen bonyolult. Másrészt sem a megtámadott ítéletből, sem pedig a felek által előadott tényezőkből nem derül ki, hogy ez az inaktív időszak objektíve indokoltnak bizonyul, vagy hogy akár a fellebbezőknek abban szerepe lett volna. E tekintetben irreleváns az, hogy a Törvényszék a fellebbezők véleményét 2012. július 11-én kérte ki a jelen ügynek a T-462/07., T-482/07., T-495/07. és T-497/07. sz. ügyekkel történő esetleges egyesítésének lehetőségével kapcsolatban.

102 A jelen ítélet 98. pontjában kifejtett megfontolásokból azonban az következik, hogy a fellebbezés negyedik jogalapját el kell utasítani.

103 Mivel a fellebbezők által a fellebbezésük alátámasztására felhozott négy jogalap egyikének sem lehet helyt adni, a fellebbezést el kell utasítani.

**A költségekről**

104 Az eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről.

105 Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

106 A Repsol Lubricantes y Especialidadest, a Repsol Petróleót és a Repsolt, mivel pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a jelen fellebbezési eljárásban felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

**1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.**

**2) A Bíróság a Repsol Lubricantes y Especialidades SA-t, a Repsol Petróleo SA-t és a Repsol SA-t kötelezi a költségek viselésére.**

Aláírások